

fulli kül funningas temma wasto tedda terretama, agga Samuel ei wötnud temma terwisse andnuist mitte sedda misi wasto, kui funningas kül mætles, seft ta wastas nenda: Mis sa olled teinud? ja andis temiale sedda kuulda, et ta sugu-wösssa ei piddand funninga ausse jäma, ühhe teisele agga piddi se fania.

Wilstid tegoid senni, mis nemmad tahtsid, nemmad läksid wälja Israeli maad risuma ãrra, ja Saul ei woinud ühktegi varrata, seft se pissut rahwast, mis seál ümberkaudo Kunninga jures olli, ei julgend middagi se sure Wilistide wâe hulga wasto hakkada, seft neil ei olnudke sõa-riisto. Senni kui Wilistid seál ümberkauda ollid wallitsemias, siis ollid nemmad Israeli rahwa käest ãrrawötnud peik sõariistad, ja ei játnud-
E seppi siina male, sepärrast et rah-

was

was ei piddand jälle ennestele lasfma sõariisto tehha. Seál nemmad siis seissid ilma riistota, Saulil ja ta poial Jonatanil üksesi olli neid agga. Sesama funninga poeg läks ommeti omma sullasega fatsma, kas ta piddi sama waenlastele kahjo tehha, kui ta saaks agga monned neist mahhalüa, et teised seft ka saaksid hirmo tunda, et nemmad ei wöttaks ni julgeste Israeli rahwa peâle kippuda. Suur immelik ja Jumala sõa-mehhe südda olli Jonatani sees, et nemmad kahhekessi omma sõa-riista kandiaga läksid Wilistide peâle; kül se olli uskus hakkatud, ja nemmad said ka nähha, et se ep olnud mitte ilmaego, nemmad said sedda ðnne nähha, et hirm ja fartus olli Wilistide peâle sanud, et neist kahhest olli 20 meest mahhalddud.

Saul